

Bruxelles, 22 decembrie 2016
(OR. en)

15782/16

**Dosar interinstituțional:
2016/0414 (COD)**

**JAI 1114
DROIPEN 227
COPEN 402
CT 15
CODEC 1940**

PROPUNERE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	22 decembrie 2016
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2016) 826 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor

---

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2016) 826 final.

Anexă: COM(2016) 826 final

Bruxelles, 21.12.2016
COM(2016) 826 final

2016/0414 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXT

- **Temeiurile și obiectivele propunerii**

Recentele atacuri teroriste comise în Uniunea Europeană și în alte părți ale lumii subliniază necesitatea ca UE să acționeze prin toate politicile sale pentru a preveni și a combate terorismul. Organizațiile teroriste și criminalitatea organizată au nevoie de finanțare pentru a-și menține rețelele infracționale, pentru a recruta noi membri, precum și a comite efectiv actele de terorism. Acțiunile care permit tăierea accesului la sursele de finanțare, complicarea sarcinii teroriștilor care vor să evite să fie depistați atunci când utilizează aceste fonduri și exploatarea informațiilor relevante din tranzacțiile financiare reprezintă tot atâtea contribuții fundamentale la lupta împotriva terorismului și a criminalității organizate.

Finanțarea terorismului nu este o provocare nouă. Uniunea Europeană dispune deja de instrumente de combatere a acesteia, printre care legislația penală în vigoare, cooperarea dintre autoritățile de asigurare a respectării legii și schimburile de informații relevante, precum și legislația pentru prevenirea și combaterea spălării banilor, care face obiectul unei consolidări constante.

Natura finanțării actelor de terorism evoluează totuși în timp, iar UE trebuie să întreprindă acțiuni determinate, rapide și de mare amploare pentru a se moderniza legislația existentă, pentru a se asigura că aceasta este pusă în aplicare pe deplin de către toți actorii vizați și pentru a se remedia lacunele identificate. De asemenea, Uniunea are nevoie de o cooperare sporită între autoritățile competente, atât la nivel transfrontalier, cât și cu agențiile UE relevante pentru îmbunătățirea diseminării informațiilor și pentru identificarea celor care finanțează terorismul.

Prezenta propunere de directivă, anunțată în Planul de acțiune al Comisiei pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului din 2 februarie 2016¹, are ca obiectiv combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor. Directiva propusă îndeplinește acest obiectiv prin punerea în aplicare a obligațiilor internaționale din acest domeniu, printre care se numără Convenția Consiliului Europei din 2005 privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, CETS nr. 198 („Convenția de la Varșovia”), precum și recomandările relevante ale Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI).

Instrumentele existente la nivelul UE (și în special Decizia-cadru 2001/500/JAI²) au un domeniu de aplicare limitat și nu asigură o incriminare cuprinzătoare a infracțiunilor de spălare a banilor. Toate statele membre incriminează spălarea banilor, însă există diferențe semnificative între definițiile respective referitoare la ceea ce constituie spălare de bani, între infracțiunile principale – și anume activitatea infracțională subiacentă care a generat bunurile spălate – precum și nivelul sancțiunilor. Actualul cadru legislativ nu este nici cuprinzător, nici suficient de coerent pentru a fi pe deplin eficace. Diferențele dintre cadrele juridice pot fi

---

¹ COM(2016) 50 final, 2 februarie 2016.

² Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001).

exploatate de către infractori și teroriști, care pot alege să își desfășoare operațiunile financiare acolo unde consideră că măsurile de combatere a spălării banilor sunt cele mai slabe.

Mai mult, la nivel operațional, diferențele dintre definiții, dintre domeniile de aplicare ale infracțiunilor de spălare a banilor și dintre sancțiunile aplicate acestora afectează cooperarea polițienească și judiciară transfrontalieră dintre autoritățile naționale, precum și schimbul de informații. De exemplu, diferențele referitoare la domeniul de aplicare al infracțiunilor principale îngreunează coordonarea dintre unitățile de informații financiare (FIU) și autoritățile de asigurare a respectării legii dintr-un stat membru cu autoritățile din alte state ale UE în vederea combaterii la nivel transfrontalier a spălării banilor (de exemplu, în ceea ce privește spălarea banilor asociată infracțiunilor fiscale). În cadrul procesului de consultare efectuat în vederea pregătirii prezentei propuneri, practicienii, inclusiv cei din agenții precum Europol și Eurojust, au indicat faptul că diferențele în ceea ce privește incriminarea acestei infracțiuni în legislațiile statelor membre constituie obstacole în calea eficacității cooperării polițienești și a investigațiilor transfrontaliere.

Activitățile infractorilor și ale organizațiilor criminale sunt concepute pentru a genera profit. În esență, prin spălarea banilor, veniturile generate de o multitudine de activități transfrontaliere ilegale – cum ar fi traficul de droguri, traficul de persoane, traficul ilicit de arme, corupția – sunt folosite pentru achiziționarea, transformarea sau transferul de bunuri, ascunzându-se totodată adevărata natură a originii lor, în scopul de a utiliza veniturile acestor infracțiuni în economia licită. Spălarea banilor le permite organizațiilor criminale să profite de pe urma activităților lor ilegale și să își continue operațiunile. Înăsprirea răspunsului în materie de justiție penală la fenomenul spălării banilor contribuie la combaterea stimulentei financiar care motivează comiterea de infracțiuni.

Conform estimărilor Organizației Națiunilor Unite, la nivel global, valoarea totală a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni se ridică în 2009 la aproximativ 2 100 de miliarde USD, respectiv 3,6 % din PIB-ul mondial³. Valoarea produselor provenite din activitatea infracțională pe principalele piețe ilicite din Uniunea Europeană pentru care sunt disponibile date a fost estimată la 110 miliarde EUR⁴. Suma de bani recuperată în prezent în UE reprezintă doar o mică parte din produsele estimate ale infracțiunilor⁵.

Persoanele și grupurile implicate în acte de terorism folosesc rețele infracționale sau se angajează ele însele în comiterea de infracțiuni pentru a-și finanța activitățile, după care utilizează sisteme de spălare a banilor în scopul de a transforma sau de a dobândi fonduri ori de a ascunde natura ilegală a acestora pentru a-și finanța activitățile. Atractivitatea criminalității organizate crește astfel în mod considerabil. Multe dintre celulele teroriste care acționează în Europa strâng fonduri din activități infracționale, cum ar fi traficul de droguri, traficul de bunuri culturale sau cererile frauduloase de împrumut. Și marile organizații teroriste recurg la activități infracționale sub diferite forme în scopul finanțării activităților

³ Biroul Națiunilor Unite pentru Droguri și Criminalitate, *Estimating illicit financial flows resulting from drug trafficking and other transnational organised crime* („Estimarea fluxurilor financiare ilicite provenite din traficul de droguri și alte forme de criminalitate organizată transfrontalieră”), octombrie 2011.

⁴ *From illegal markets to legitimate businesses: the portfolio of organised crime in Europe* („De la piețe ilegale la afaceri legitime: portofoliul criminalității organizate în Europa”), Raportul final al Project OCP – Organised Crime Portfolio, martie 2015.

⁵ Raportul „Criminalitatea continuă să fie profitabilă? Recuperarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni în UE – analiza informațiilor statistice 2010-2014”, Europol, iulie 2016.

teroriste. În plus, teroriștii ar putea apela la organizații criminale pentru a-și satisface nevoile logistice, prin achiziționarea de documente false sau de arme de foc de la aceste grupuri infracționale, care pot, la rândul lor, să procedeze la spălarea beneficiilor rezultate în urma acestor operațiuni. Un cadru juridic consolidat la nivelul UE ar contribui, prin urmare, la abordarea mai eficace a finanțării terorismului și la reducerea amenințării venite din partea organizațiilor teroriste, împiedicându-le capacitatea de a-și finanța activitățile.

Introducerea unor norme minime privind definirea infracțiunii de spălare a banilor, aplicând această definiție infracțiunilor de terorism și altor activități infracționale grave și apropierea sancțiunilor aferente vor consolida cadrul penal actual al UE de combatere a spălării banilor în întreaga Europă. Directiva propusă va îmbunătăți cooperarea transfrontalieră și schimbul de informații între autoritățile competente și va contribui la prevenirea exploatării de către infractori, în avantajul lor, a diferențelor dintre legislațiile naționale. Aceste măsuri vor permite consolidarea cadrului juridic de combatere a spălării banilor în Uniunea Europeană, va îmbunătăți asigurarea respectării legii și va avea un efect disuasiv mai important asupra activităților teroriste și infracționale. Astfel, se vor combate mai eficient criminalitatea organizată și finanțarea terorismului, consolidându-se totodată securitatea internă a UE și siguranța cetățenilor săi.

- **Nevoia de a pune în aplicare standardele și obligațiile internaționale relevante și de a lupta eficace împotriva spălării banilor**

Prezenta propunere are drept obiectiv punerea în aplicare a cerințelor internaționale care decurg din Convenția de la Varșovia, precum și a recomandărilor Grupului de Acțiune Financiară Internațională în ceea ce privește incriminarea spălării banilor.

Recomandarea nr. 3 a Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI)⁶ invită țările să incrimineze spălarea banilor pe baza Convenției Națiunilor Unite din 1988 contra traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope (Convenția de la Viena) și a Convenției Națiunilor Unite din 2001 împotriva criminalității transnaționale organizate (Convenția de la Palermo). Recomandarea prevede ca țările să incrimineze spălarea produselor provenite din toate infracțiunile grave, în scopul de a include o gamă cât mai largă de infracțiuni principale (oferind o listă de categorii de infracțiuni principale precum terorismul, inclusiv finanțarea terorismului, traficul de persoane și introducerea ilegală de migranți, traficul ilicit de arme, infracțiunile împotriva mediului, fraudă, corupția sau infracțiunile fiscale), dar lasă la latitudinea țărilor modalitatea de a realiza acest lucru. Recomandarea permite ca țările să nu aplice infracțiunea de spălare a banilor persoanei care a săvârșit infracțiunea principală și solicită ca țările să se asigure că persoanelor fizice li se pot aplica sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive și că persoanelor juridice li se poate antrena răspunderea penală (ori răspunderea civilă sau administrativă) și li se pot aplica sancțiuni penale (ori sancțiuni civile sau administrative). De asemenea, recomandarea susține incriminarea activităților conexe precum participarea, asocierea sau înțelegerea în vederea săvârșirii infracțiunii, a tentativei, complicității, facilitării și consilierii, cu excepția cazului în care acest lucru nu este permis de principiile fundamentale ale dreptului intern.

---

⁶ GAFI este cel mai important organism de stabilire a standardelor internaționale pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Comisia Europeană și 15 state membre sunt membre ale GAFI, iar celelalte 13 fac parte din „MONEYVAL”, organismul regional similar cu GAFI care realizează exerciții de autoevaluare și de evaluare reciprocă a măsurilor în vigoare privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului în statele membre ale Consiliului Europei.

Convenția de la Varșovia este cea mai cuprinzătoare convenție internațională privind spălarea banilor (incluzând dispoziții referitoare la incriminarea spălării banilor, dar și dispoziții privind înghețarea și confiscarea activelor, precum și privind cooperarea internațională). Convenția de la Varșovia le solicită părților să adopte măsuri legislative pentru a facilita prevenirea, investigarea și urmărirea penală a spălării banilor, precum și înghețarea și confiscarea efectivă a produselor și instrumentelor infracțiunilor. Această convenție include, în mai multe privințe, dispoziții mai stricte decât cerințele recomandării GAFI, întrucât consideră irelevant faptul că infracțiunea principală este sau nu de competența în materie penală a instanțelor de judecată din țara în care a avut loc infracțiunea de spălare a banilor, le permite țărilor să aplice un nivel mai scăzut de intenție și le obligă să nu condiționeze condamnarea pentru spălare de bani de o condamnare prealabilă sau simultană pentru o infracțiune principală și de stabilirea exactă a infracțiunii principale.

Convenția de la Varșovia a fost semnată de 26 de state membre ale UE, dintre care doar 17 au ratificat-o până în prezent. UE a semnat-o, dar nu a ratificat-o deocamdată. Prezenta propunere de directivă va fi un pas important în direcția ratificării de către UE a Convenției de la Varșovia.

Prezenta propunere vizează punerea în aplicare a cerințelor internaționale menționate anterior. În anumite domenii, aceasta include dispoziții mai stricte decât cerințele respective: stabilește nivelul minim al limitei superioare a sancțiunilor și incriminează autospălarea banilor – și anume cazurile în care persoana care efectuează spălarea bunurilor obținute din activități infracționale este și autorul infracțiunii principale subiacente, deși autospălarea banilor se limitează la transformare sau transfer și ascundere sau disimulare. În plus față de categoriile generale de infracțiuni menționate în lista infracțiunilor principale stabilite de GAFI și în Convenția de la Varșovia, lista prevăzută în prezenta propunere include criminalitatea informatică și infracțiunile pentru care la nivelul UE există o legislație care definește infracțiunile principale, făcând trimitere la actele legislative relevante ale UE.

- **Coerența cu dispozițiile deja existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere se înscrie în eforturile globale de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului prin punerea în aplicare a Recomandării nr. 3 a Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI), organismul interguvernamental care definește și promovează punerea în aplicare a standardelor internaționale în acest domeniu, precum și prin punerea în aplicare a convențiilor internaționale relevante. De asemenea, propunerea se înscrie în eforturile mai ample depuse la nivelul UE pentru combaterea spălării banilor și a finanțării teroriștilor prin consolidarea acțiunilor represive împotriva organizațiilor criminale și a finanțatorilor terorismului.

Agenda europeană privind securitatea, adoptată în aprilie 2015⁷, a solicitat măsuri suplimentare în domeniul finanțării terorismului și a spălării banilor. Subliniind faptul că „obiectivul principal al criminalității organizate este profitul”, Agenda europeană privind securitatea a solicitat consolidarea capacității de asigurare a respectării legii pentru a combate finanțarea criminalității organizate și a evidențiat totodată că „rețelele infracționale internaționale utilizează structurile de afaceri legale pentru a ascunde sursa profiturilor, astfel încât sunt necesare acțiuni pentru a aborda infiltrarea criminalității organizate în economia licită.” De asemenea, Agenda europeană privind securitatea a vizat să abordeze legătura dintre

---

⁷ COM(2015) 185 final din 28 aprilie 2015.

terorism și criminalitatea organizată, punând accentul pe faptul că aceasta din urmă contribuie la terorism prin canale precum furnizarea de arme, finanțare prin contrabanda cu droguri și infiltrarea pe piețele financiare.

La 2 februarie 2016, Comisia a prezentat un plan de acțiune menit să intensifice combaterea finanțării terorismului. Una dintre principalele măsuri ale planului de acțiune a fost să ia în considerare o posibilă propunere de directivă care să introducă norme minime privind definirea infracțiunii de spălare a banilor (aplicând-o în cazul infracțiunilor teroriste și al altor infracțiuni grave), precum și să apropie sancțiunile. Motivul prezentat a fost acela că teroriștii recurg adesea la produse provenite din săvârșirea de infracțiuni pentru a-și finanța activitățile și utilizează în acest demers sisteme de spălare a banilor. Incriminarea spălării banilor ar contribui astfel la combaterea finanțării terorismului.

Rezoluția Parlamentului European din 25 octombrie 2016 referitoare la combaterea corupției și acțiunile subsecvente rezoluției CRIM (2015/2110(INI))⁸ a subliniat, de asemenea, că participarea la activități infracționale poate fi legată de infracțiuni teroriste și a solicitat consolidarea legislației UE în materie de luptă împotriva infracționalității organizate și a spălării banilor pentru a combate cu eficacitate terorismul.

De asemenea, prezenta propunere va consolida măsurile în vigoare care au ca scop detectarea, stoparea și prevenirea utilizării abuzive a sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului, în special cea de A patra directivă privind combaterea spălării banilor⁹ (A patra DCSB), care stabilește normele concepute pentru a preveni utilizarea abuzivă a sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului, precum și Regulamentul privind transferul de fonduri¹⁰. Data de transpunere a celei de A patra DCSB și a Regulamentului (UE) 2015/847 a fost devansată la 1 ianuarie 2017. La 5 iulie 2016 au fost prezentate mai multe modificări ale celei de A patra DCSB¹¹ pentru a consolida cadrul preventiv de combatere a spălării banilor, în special prin abordarea riscurilor emergente și creșterea capacității autorităților competente de a consulta și de a face schimb de informații.

Aceste instrumente juridice contribuie la prevenirea spălării banilor și la facilitarea investigării cazurilor de spălare a banilor. Totuși, nu rezolvă problema din prezenta inițiativă, respectiv absența unei definiții uniforme a infracțiunii de spălare a banilor și diferențele constatate în cadrul Uniunii în ceea ce privește tipul și nivelul sancțiunilor aplicate pentru această infracțiune. După adoptarea de către colegiitori a directivei propuse, Comisia va evalua dacă este necesar să se revizuiască cea de A patra DCSB în vederea alinierii definiției privind „activitatea infracțională”, astfel cum este reflectată în prezenta directivă.

În plus, prezenta propunere consolidează și completează, de asemenea, cadrul de drept penal în ceea ce privește infracțiunile legate de grupurile teroriste, în special Propunerea de directivă privind combaterea terorismului¹², care stabilește o definiție cuprinzătoare a

⁸ Rezoluția Parlamentului European din 23 octombrie 2013 referitoare la crima organizată, corupție și spălarea de bani: recomandări cu privire la acțiunile și inițiativele care se impun (2013/2107(INI)).

⁹ Directiva (UE) 2015/849 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului (JO L 141, 5.6.2015).

¹⁰ Regulamentul (UE) 2015/847 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 (JO L 141, 5.6.2015).

¹¹ COM(2016) 450 final din 5 iulie 2016.

¹² COM(2015) 625 final din 2 decembrie 2015.

infracțiunii de finanțare a terorismului, ce acoperă nu numai infracțiunile teroriste, ci și infracțiunile legate de activități teroriste, cum ar fi recrutarea, instruirea și propaganda.

Prezenta propunere consolidează totodată lupta împotriva criminalității organizate prin completarea Directivei 2014/42/UE¹³ care a introdus un set comun de norme minime pentru identificarea, urmărirea și confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni în UE, precum și a Deciziei-cadru 2008/841/JAI a Consiliului¹⁴ care incriminează participarea la un grup infracțional organizat și racketul.

În plus, prezenta propunere ar completa diferitele acte legislative ale UE care obligă statele membre să incrimineze unele forme de spălare a banilor. Aceasta va înlocui parțial Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului¹⁵ în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei propuneri. Decizia-cadru respectivă a vizat armonizarea normelor naționale privind confiscarea și anumite forme de spălare a banilor pe care statele membre au avut obligația de a le adopta, în conformitate cu Convenția Consiliului Europei din 1990 privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii.

- **Coerența cu alte domenii de politică ale Uniunii**

Directiva propusă este în concordanță cu obiectivele de politică urmărite de Uniune, în special cu:

- lupta împotriva infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii. Al doilea protocol la Convenția privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene, elaborat în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, prevede obligația statelor membre de a incrimina spălarea produselor infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, cum ar fi fraudă și corupția, astfel cum sunt definite în Convenția privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene și în protocoalele acesteia. În iulie 2012¹⁶, Comisia a propus o directivă privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal, care ar trebui să înlocuiască convenția și protocoalele acesteia pentru statele membre participante. S-ar introduce noi infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii și se prevede că spălarea produselor provenite din săvârșirea unor astfel de infracțiuni ar trebui să fie incriminată. Prezenta propunere nu aduce atingere acestor norme de drept penal privind spălarea banilor;
- lupta împotriva traficului și consumului de droguri, precum și împotriva disponibilității acestora, astfel cum se prevede în Strategia UE în materie de droguri (2013-2020)¹⁷;

---

¹³ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014).

¹⁴ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

¹⁵ Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001, p. 1-2).

¹⁶ COM(2012) 363 final din 11 iunie 2012.

¹⁷ Strategia UE în materie de droguri (2013-2020), (JO C 402, 29.12.2012).

- combaterea activităților infracționale, cum ar fi traficul cu specii sălbatice. În Comunicarea sa din 2016 intitulată „Planul de acțiune al UE în materie de combatere a traficului cu specii sălbatice de faună și floră”¹⁸, Comisia a invitat statele membre să își revizuiască legislația națională privind spălarea banilor pentru a garanta că infracțiunile legate de traficul cu specii sălbatice pot fi tratate ca infracțiuni principale.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temeiul juridic

Temeiul juridic al prezentei propuneri este articolul 83 alineatul (1) din TFUE, care identifică spălarea banilor drept una dintre infracțiunile de o gravitate deosebită de dimensiune transfrontalieră. Acest articol permite Parlamentului European și Consiliului să instituie normele minime necesare privind definirea spălării banilor prin intermediul unor directive adoptate în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

• Geometrie variabilă

Decizia-cadru 2001/500/JAI privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii care este în vigoare în prezent li se aplică tuturor statelor membre.

În conformitate cu Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la tratate, Regatul Unit și Irlanda pot decide să ia parte la adoptarea prezentei propuneri. Regatul Unit și Irlanda au la dispoziție această opțiune și după adoptarea propunerii.

În conformitate cu Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, Danemarca nu participă la adoptarea de către Consiliu a măsurilor adoptate în temeiul titlului V din TFUE (cu excepția „măsurilor prin care se stabilesc țările terțe ai căror resortisanți trebuie să posede o viză la trecerea frontierelor externe ale statelor membre și a măsurilor privind instituirea unui model tip de viză”). Prin urmare, în conformitate cu normele în vigoare în prezent, Danemarca nu ia parte la adoptarea prezentei propuneri și nu va avea obligații în temeiul acesteia.

• Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)

Infractorii și finanțatorii terorismului își pot transfera cu ușurință peste granițe fonduri cu scopul de a masca originea ilicită a acestora. Organizațiile criminale și rețelele teroriste acționează în diferite state membre. Veniturile ilicite sunt spălate pe scară largă în economia legală europeană. Dovezi privind investițiile criminalității organizate se regăsesc în aproape toate statele membre ale UE¹⁹.

Din ce în ce mai mult, grupurile infracționale organizate își ascund și reinvestesc activele în alte state membre decât cel în care a fost săvârșită infracțiunea din care provin bunurile²⁰. Din acest motiv, este mult mai complicat pentru autoritățile competente să combată pe tot

¹⁸ COM(2016) 87 final din 26 februarie 2016.

¹⁹ *From illegal markets to legitimate businesses: the portfolio of organised crime in Europe* („De la piețe ilegale la afaceri legitime: portofoliul criminalității organizate în Europa”), Raportul final al Proiect OCP – Organised Crime Portfolio, martie 2015.

²⁰ *Idem*.

teritoriul UE formele grave de criminalitate organizată cu o dimensiune transfrontalieră și este afectată funcționarea pieței interne prin denaturarea concurenței cu întreprinderile legale și prin distrugerea încrederii în sistemul financiar.

Autoritățile publice și practicienii care se confruntă cu cazuri de spălare a banilor resimt dimensiunea transfrontalieră a acestui fenomen în munca lor de zi cu zi: unitățile de informații financiare (FIU) din statele membre ale UE, care analizează tranzacțiile suspectate de legături cu spălarea banilor și finanțarea terorismului și diseminează rezultatele analizei către autoritățile competente, colaborează în mod regulat pentru a-și îndeplini misiunea. Semnificativ în acest sens este numărul de cereri de informații și de cooperare transmise prin intermediul FIU.Net, instrumentul de schimb de informații de care dispun unitățile de informații financiare din UE: în 2014, au existat 12 076 de schimburi de informații, iar în 2015 s-a înregistrat un număr și mai mare, de 17 149 de schimburi²¹. Proporția rapoartelor de tranzacții suspecte (RTS) care implică alte state membre ale UE variază foarte mult în funcție de statul membru. Majoritatea statelor membre nu dispun de date exacte, dar un număr mare de state membre au estimat că volumul rapoartelor de tranzacții suspecte cu o dimensiune transfrontalieră se situează între 30 % și 50 % din RTS-urile comunicate autorităților competente²².

Sunt frecvente anchetele penale privind spălarea banilor care implică mai multe state membre ale UE. Estimările dintr-un singur stat membru sugerează că între 10 și 15 % din cazuri au o dimensiune transfrontalieră. În două state membre, aceeași estimare este de 20 %, iar în câteva state membre ajunge la 70 %. Cinci state membre estimează că proporția anchetelor legate de spălarea banilor care implică un element transfrontalier variază între 38 % și 50 %. Un stat membru a indicat că aproximativ 50 % din infracțiunile principale au fost săvârșite în străinătate²³.

Dimensiunea transfrontalieră a spălării banilor și necesitatea de a combate acest fenomen prin intermediul cooperării judiciare între statele membre sunt confirmate de numărul de cazuri înregistrate de statele membre și de procurorii de legătură ai Eurojust. Între 2012 și iulie 2015, Eurojust a înregistrat 724 de cazuri privind spălarea banilor, numărul fiind în creștere de la 193 de cazuri în 2013 la 286 de cazuri în 2015. Între 1 ianuarie și 30 septembrie 2016, Eurojust a înregistrat 212 cazuri. Din cele 160 de reuniuni de coordonare organizate de Eurojust între ianuarie și aprilie 2015, 1/8 (12,5 %) s-au referit la spălarea banilor, un procentaj dublu față de anul 2014. Spălarea banilor reprezintă un domeniu aflat în creștere continuă în dosarele instrumentate de Eurojust.

În cazul în care nu se întreprinde nicio acțiune la nivelul UE, este probabil ca amploarea problemei spălării banilor să se extindă semnificativ în următorii ani. Autoritățile judiciare și de asigurare a respectării legii ar continua să se confrunte cu dificultăți în ceea ce privește soluționarea celor mai complexe cazuri de spălare a banilor, dând posibilitatea autorilor infracțiunilor de a căuta, eventual, instanța din UE cea mai favorabilă, care nu vizează sau vizează mai puțin eficient și mai puțin cuprinzător anumite activități infracționale în cadrul său legislativ de combatere a spălării banilor. Continuând să se dezvolte, spălarea banilor ar implica în final pentru societate un cost mai mare prin activitățile infracționale neîntrerupte și prin pierderile de venituri fiscale și, totodată, ar putea facilita continuarea finanțării grupurilor teroriste.

---

²¹ Sursă: Europol.

²² Răspunsurile statelor membre în cadrul procesului de consultare.

²³ *Idem*.

- **Proportionalitatea**

În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul 5 alineatul (4) din TUE, propunerea de directivă se limitează la ceea ce este necesar și proporțional pentru a se pune în aplicare obligațiile și standardele internaționale, în special în ceea ce privește incriminarea spălării banilor, în concordanță cu recomandările GAFI și cu Convenția de la Varșovia. Această convenție include dispoziții mai stricte decât recomandarea GAFI, întrucât consideră irelevant faptul că infracțiunea principală este sau nu de competența în materie penală a instanțelor de judecată din țara în care a avut loc infracțiunea de spălare a banilor și le impune țărilor să nu condiționeze condamnarea pentru spălare de bani de o condamnare prealabilă sau simultană pentru o infracțiune principală și stabilirea exactă a infracțiunii principale.

Propunerea detaliază aceste obligații, atunci când este necesar, pentru a îmbunătăți cooperarea transfrontalieră și schimbul de informații și pentru a împiedica infractorii să exploateze diferențele dintre legislațiile naționale în avantajul lor (de exemplu prin incriminarea autospălării banilor – deși limitată la transformare sau transfer și ascundere sau disimulare – și prin impunerea unui nivel minim al limitei superioare a sancțiunilor). Lista infracțiunilor principale stabilite în prezenta propunere se bazează și pe categoriile de infracțiuni principale din recomandările GAFI și din anexa la Convenția de la Varșovia, cu două excepții: prezenta propunere include și criminalitatea informatică și însușirea ilegală printre infracțiunile principale.

Propunerea definește domeniul de aplicare al infracțiunilor de spălare a banilor în vederea includerii tuturor faptelor relevante, limitându-l totodată la ceea ce este necesar și proporțional.

- **Alegerea instrumentului**

În conformitate cu articolul 83 alineatul (1) din TFUE, instituirea unor norme minime privind definirea infracțiunilor și sancțiunile în cazul formelor grave de criminalitate cu o dimensiune transfrontalieră, inclusiv al spălării banilor, nu poate fi realizată decât prin intermediul unei directive a Parlamentului European și a Consiliului, adoptată în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

3. REZULTATE ALE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR PĂRȚILOR INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

Nu au fost efectuate evaluări *ex post* ale dispozițiilor existente referitoare la incriminarea spălării banilor [și anume articolul 1 litera (b) și articolul 2 din Decizia-cadru 2001/500/JAI].

- **Consultările părților interesate**

Comisia a luat în considerare rezultatele unui sondaj efectuat în 2013 de un consultant extern care a evaluat, printre altele, respectarea de către statele membre a recomandărilor GAFI, inclusiv recomandarea privind incriminarea infracțiunii de spălare a banilor. Majoritatea respondenților la chestionarul online, realizat în 2013, au considerat că o definiție la nivelul UE a spălării banilor ar fi eficace în soluționarea aspectelor transfrontaliere ale spălării banilor. Sondajul a arătat, de asemenea, că există o opinie generală în favoarea armonizării în

cea ce privește gama de infracțiuni principale și a indicat că diferențele în acest sens le oferă infractorilor posibilitatea de a spăla bani în jurisdicțiile în care măsurile de combatere a spălării banilor sunt percepute a fi cele mai puțin stricte. Acest fapt creează probleme practice pentru autoritățile competente la nivel transfrontalier. De asemenea, sondajul a evidențiat existența în rândul părților interesate a unei opinii generale favorabile armonizării în ceea ce privește incriminarea autospălării banilor prin intermediul unei măsuri adoptate la nivelul UE.

În octombrie 2016, Comisia a consultat statele membre cu privire la dispozițiile lor în vigoare la nivel național cu privire la incriminarea spălării banilor, solicitând informații actualizate pe baza unei fișe informative pentru fiecare stat membru. Rezultatele acestui exercițiu de consultare au fost examinate în cursul unei reuniuni cu statele membre în noiembrie 2016, în care au fost discutate diferitele abordări ale unor aspecte cum ar fi infracțiunile principale, cerința unei condamnări prealabile sau stabilirea infracțiunii principale, incriminarea autospălării banilor și nivelul sancțiunilor.

În noiembrie 2016 Comisia a consultat și reprezentanții ai asociațiilor juridice pentru a afla opiniile acestora cu privire la abordarea generală a Comisiei vizând propunerea de directivă, astfel cum este prezentată în foaia de parcurs. În general, părțile interesate au subliniat necesitatea de a armoniza infracțiunile de spălare a banilor și sancțiunile aplicabile în vederea combaterii spălării banilor la nivelul UE într-un mod cuprinzător și eficace. Părțile interesate au arătat că există cazuri frecvente în care existența unor definiții diferite împiedică o cooperare transfrontalieră eficace în ceea ce privește urmărirea penală a infracțiunilor de spălare a banilor. Eliminarea diferențelor semnificative dintre definițiile respective ale infracțiunii de spălare a banilor ar permite un schimb mai bun de informații la nivel transfrontalier și o cooperare mai strânsă între autoritățile de asigurare a respectării legii. Alinierea nivelului sancțiunilor aplicate pentru infracțiunile de spălare a banilor ar asigura, de asemenea, o asigurare mai eficientă a respectării normelor și ar avea un efect mai disuasiv pe întreg cuprinsul UE.

Comisia a consultat, de asemenea, agențiile UE responsabile cu sprijinirea cooperării polițienești și judiciare dintre statele membre.

De asemenea, au fost luate în considerare alte date, cum ar fi raportul actualizat al Eurostat privind spălarea banilor, precum și constatările proiectului ECOLEF²⁴. Comisia s-a bazat și pe alte rapoarte relevante întocmite de aceste organizații, precum raportul referitor la tipologiile recente de spălare a produselor infracțiunii, prezentat de MONEYVAL în 2015²⁵.

- **Evaluarea impactului**

Având în vedere că propunerea de directivă conține în principal obligații și standarde internaționale, prezenta propunere este înaintată în mod excepțional fără o evaluare a impactului.

---

²⁴ Unger, B (și alții), Raport final al proiectului ECOLEF (*The Economic and Legal Effectiveness of Anti Money Laundering and Combating Terrorist Financing Policy*), „Eficiența economică și juridică a politicii de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului”, februarie 2013.

²⁵ *Typologies report on laundering the proceeds of organised crime* („Raport referitor la tipologiile de spălare a produselor provenite din activități de criminalitate organizată”), MONEYVAL, aprilie 2015.

Cu toate acestea, prezenta propunere se bazează pe datele colectate în urma studiilor și a evaluărilor externe descrise în secțiunea anterioară și pe consultările cu diverse părți interesate.

Folosind datele disponibile au fost examinate diferite abordări:

1) o acțiune fără caracter legislativ la nivelul UE sau la nivel național, inclusiv orientări, schimburi de bune practici, activități de formare și elaborarea unor tabele de corespondență pentru infracțiunile principale;

2) limitarea propunerii la recomandările GAFI, adaptarea definiției UE privind spălarea banilor în concordanță cu standardele internaționale, acordându-le, în același timp, statelor membre o marjă largă de manevră în alte domenii;

3.1) o propunere de transpunere a dispozițiilor Convenției de la Varșovia; reducerea cerințelor în ceea ce privește dovedirea infracțiunii principale care stă la baza infracțiunii de spălare a banilor;

3.2) o propunere de transpunere a dispozițiilor Convenției de la Varșovia, dar cu prevederi mai stricte decât obligațiile internaționale în ceea ce privește anumite aspecte, care să includă o definiție a infracțiunilor principale, incriminarea autospălării banilor și praguri minime și/sau maxime pentru sancțiuni;

4) o propunere privind definirea diferitelor condiții și elemente ale infracțiunii de spălare a banilor (inclusiv definiții ale transformării/transferului de bunuri, ascunderii, achiziționării, deținerii și utilizării produselor infracțiunii), impunând o abordare globală a infracțiunilor și incriminând spălarea din neglijență a banilor.

Pe baza datelor colectate și a evaluărilor anterioare descrise mai sus, Comisia a optat pentru o abordare care propune o armonizare minimă, în concordanță cu dispozițiile Convenției de la Varșovia, cu prevederi mai stricte față de obligațiile internaționale numai în acele domenii în care acțiunile au beneficii demonstrabile în materie de cooperare transfrontalieră, respectând totodată tradițiile și jurisprudențele naționale și asigurând coerența cu dreptul UE, de exemplu prin garantarea faptului că toate infracțiunile, astfel cum sunt definite în actele legislative ale UE, pot fi considerate drept infracțiuni principale în raport cu spălarea banilor.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Propunerea are ca obiectiv introducerea de obligații și standarde internaționale în ordinea juridică a UE și actualizarea cadrului juridic pentru a se răspunde în mod corespunzător fenomenului transfrontalier al spălării banilor. Acest lucru va ajuta statele membre la transpunerea și punerea în aplicare a dispozițiilor relevante.

- **Drepturile fundamentale**

Instituirea, implementarea și aplicarea incriminării trebuie să fie efectuate respectând pe deplin obligațiile în materie de drepturi fundamentale. Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale face obiectul condițiilor stabilite la articolul 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, și anume trebuie să respecte principiul proporționalității în raport cu obiectivul legitim de a răspunde efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți, să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți.

În acest sens, trebuie să fie luată în considerare o varietate de drepturi și libertăți fundamentale consacrate în Carta drepturilor fundamentale. Drepturile care sunt relevante în mod special în ceea ce privește măsurile propuse includ, dar nu se limitează la drepturile cuprinse în titlul I din cartă referitoare la libertate și securitate (articolul 6 din cartă), dreptul de proprietate (articolul 17 din cartă), dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil (articolul 47 din cartă), prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare (articolul 48 din cartă), principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor (articolul 49 din cartă) și dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune (*ne bis in idem*, articolul 50 din cartă).

Toate măsurile adoptate de Uniune și de statele sale membre în ceea ce privește incriminarea spălării banilor astfel cum se prevede în prezenta directivă, precum și stabilirea de sancțiuni de natură penală și de altă natură trebuie să respecte principiul legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare și ar trebui să excludă orice formă de arbitrar.

Drepturile fundamentale în general și principiul proporționalității sunt respectate prin limitarea sferei infracțiunilor la ceea ce este strict necesar pentru a permite urmărirea penală eficace a actelor care prezintă o amenințare la adresa securității interne a UE.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Prezenta propunere nu are implicații imediate asupra bugetului Uniunii.

5. ELEMENTE DIVERSE

- **Planurile de punere în aplicare și mecanismele de monitorizare, evaluare și raportare**

Punerea în aplicare a directivei va fi monitorizată de Comisie pe baza informațiilor furnizate de statele membre cu privire la măsurile luate pentru a pune în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma directivei.

După doi ani de la termenul-limită pentru punerea în aplicare a prezentei directive, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a gradului în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive.

- **Documentele explicative (în cazul directivelor)**

Nu sunt considerate necesare documente explicative privind transpunerea.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Articolul 1: Obiect și domeniu de aplicare – această dispoziție definește scopul și domeniul de aplicare al proiectului de directivă, în special faptul că aceasta stabilește norme minime privind definiția infracțiunilor și sancțiunile aplicate infracțiunilor de spălare a banilor.

Articolul 2: Definiții – această dispoziție prevede definiții pentru „bunuri” (în ceea ce privește infracțiunile de spălare a banilor, a se vedea articolul 3) în concordanță cu acquis-ul UE²⁶ și pentru „persoane juridice” (în ceea ce privește obligația de a stabili răspunderea persoanelor juridice, a se vedea articolul 6).

Permițând, în același timp, statelor membre să mențină abordări diferite în ceea ce privește infracțiunile principale de spălare a banilor (alegerea între o abordare globală a infracțiunilor, liste de infracțiuni principale, o listă de infracțiuni cu o pedeapsă minimă), această dispoziție prevede definiții pentru termenul „activități infracționale” care constituie infracțiuni principale de spălare a banilor. Gama de activități infracționale care generează bunuri ce sunt spălate, astfel cum sunt enumerate în această dispoziție, este în concordanță cu Recomandarea nr. 3 a Grupului de Acțiune Financiară Internațională care prevede, indiferent de abordarea adoptată pentru descrierea infracțiunilor principale, includerea infracțiunilor dintr-o listă de categorii desemnate de infracțiuni. Lista care figurează în această dispoziție este, de asemenea, în concordanță cu articolul 9 alineatul (4) din Convenția Consiliului Europei din 2005 privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului (CETS nr. 198), care impune părților la convenție să includă infracțiunea de spălare a banilor în categoriile de infracțiuni principale din anexa la convenție. Categoriile desemnate de Grupul de Acțiune Financiară Internațională și categoriile din anexa la convenție corespund gamei de activități infracționale enumerate la articolul 2 din prezenta propunere, cu o excepție: acest articol cuprinde și criminalitatea informatică drept infracțiune principală, astfel cum se explică mai jos.

Totuși, aceste categorii sunt enumerate pur și simplu și nici GAFI, nici Convenția din 2005 nu le definește, ceea ce lasă o marjă amplă de diferențe la nivel național în cadrul gamei de infracțiuni principale. Acest lucru conduce, în unele state membre, la un domeniu de aplicare relativ restrâns al infracțiunilor principale incluse în dispozițiile naționale. În plus, nu există o înțelegere comună cuprinzătoare în rândul statelor membre cu privire la activitățile infracționale subiacente care generează bunurile spălate.

Astfel cum rezultă din consultarea cu Europol, din cauza opiniilor diferite cu privire la infracțiunile care pot conduce la spălarea banilor este dificil să se împiedice tranzacțiile financiare legate de spălarea banilor și să se urmărească penal cazurile transfrontaliere de spălare a banilor pentru a identifica dacă a avut loc spălarea banilor. În aceeași ordine de idei, în cadrul procesului de consultare, Eurojust a menționat dificultățile cu care se confruntă statele membre în momentul cercetării și urmăririi penale a cazurilor transfrontaliere de spălare a banilor, având în vedere caracterul accesoriu al acestui tip de infracțiune. Alte părți interesate au indicat, de asemenea, că diferențele în ceea ce privește infracțiunile principale conduc la obstacole în calea cooperării transfrontaliere. Întrucât statele membre, atunci când li se solicită să coopereze în cadrul anchetelor și urmăririlor penale privind spălarea banilor, cer adesea ca infracțiunea principală subiacentă să fi fost și o infracțiune principală în propria jurisdicție, dacă aceasta ar fi fost săvârșită în statul lor membru, cooperarea nu este întotdeauna posibilă și infractorii reușesc să spele produsele infracțiunii.

---

²⁶ Definiția este identică cu articolul 2 alineatul (3) din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 85).

Ori de câte ori există legislație în acquis-ul UE care definește o infracțiune principală, se include o trimitere la actul legislativ relevant al UE pentru a se asigura că toate infracțiunile definite în respectivul act legislativ al UE sunt încadrate la spălarea a banilor. Aceasta va contribui la reducerea discrepanțelor existente și la promovarea unei înțelegeri comune pe scară mai largă.

În plus, este necesar să se răspundă amenințării din ce în ce mai mari a criminalității informatice și atacurilor împotriva sistemelor informatice, în special atacurilor care au legătură cu criminalitatea organizată. Criminalitatea informatică este singurul domeniu de criminalitate menționat la articolul 83 din TFUE, care nu este inclus în categoriile de infracțiuni desemnate de Grupul de Acțiune Financiară Internațională și în Convenția de la Varșovia. Impactul financiar al criminalității informatice și volumul bunurilor conexe sunt dificil de cuantificat în lipsa unor date fiabile și a cercetării, dar experiența arată că veniturile obținute din criminalitatea informatică sunt spălate prin sisteme sofisticate, care implică metode de plată atât tradiționale, cât și noi²⁷. Pentru a submina stimulentele financiare care determină numeroase activități de criminalitate informatică, această dispoziție include criminalitatea informatică, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva 2013/40/UE²⁸, drept infracțiune principală de spălarea a banilor.

Articolul 3: Infracțiunile de spălarea a banilor – această dispoziție definește faptele care ar trebui să fie considerate drept infracțiuni de spălarea a banilor în statele membre.

Această dispoziție pune în aplicare articolul 9 alineatul (1) din Convenția de la Varșovia prin definirea elementelor materiale a ceea ce constituie spălarea de bani, adică transformarea sau transferul bunurilor provenite dintr-o activitate infracțională, cu scopul de a ascunde sau a disimula originea ilicită a acestora [alineatul (1) litera (a)], precum și disimularea sau ascunderea adevăratei naturi, origini, situații, dispuneri, circulații a bunurilor sau a adevăratelor drepturi asupra bunurilor ori a adevăratului proprietar al acestora [alineatul (1) litera (b)].

În plus, această dispoziție este mai strictă decât recomandarea GAFI și Convenția de la Varșovia, impunând obligativitatea incriminării achiziționării, deținerii sau utilizării bunurilor obținute din activități infracționale, față de Convenția de la Varșovia, unde aceasta este o posibilitate sub rezerva principiilor constituționale și a conceptelor fundamentale ale sistemului juridic din fiecare țară. Simpla deținere de produse ale infracțiunii nu este considerată spălarea de bani în majoritatea statelor membre²⁹. Prezenta propunere respectă diferitele tradiții juridice ale statelor membre, permițând excluderea autospălării de la acest tip de spălarea a banilor [a se vedea mai jos la articolul 3 alineatul (3)].

Cele trei tipuri de spălarea a banilor (transformare sau transfer, ascundere sau disimulare și achiziție, deținere sau utilizare) ar trebui să fie incriminate atunci când sunt săvârșite cu intenție, în concordanță cu Convenția de la Varșovia. Faptele nu ar trebui să constituie

²⁷ Raportul de cercetare MONEYVAL, *Criminal money flows on the Internet: methods, trends and multi-stakeholder counteraction* („Fluxurile de bani proveniți din infracțiuni pe internet: metode, tendințe și reacția mai multor părți interesate”), martie 2012.

²⁸ Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului (JO L 218, 14.8.2013, p. 8).

²⁹ Unger, B., (și alții), Raport final al proiectului ECOLEF, (*The Economic and Legal Effectiveness of Anti Money Laundering and Combating Terrorist Financing Policy*), „Eficiența economică și juridică a politicii de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului”, februarie 2013, p. 16.

infracțiune în cazul în care sunt săvârșite din neglijență. Articolul 9 alineatul (3) din Convenția de la Varșovia lasă la latitudinea părților incriminarea cazurilor în care infractorul „(a) a suspectat faptul că bunurile reprezentau produse și (b) trebuia să presupună că bunurile constituiau produse.” În statele membre există abordări divergente asupra spălării din neglijență a banilor, ceea ce reflectă diferențe între tradițiile juridice naționale cu privire la elementul subiectiv necesar pentru infracțiune, însă aceste divergențe nu au fost identificate drept o problemă substanțială pentru cooperarea transfrontalieră. Întrucât prezenta directivă stabilește doar norme minime, statele membre nu sunt împiedicate să incrimineze spălarea din neglijență a banilor.

În plus, alineatul (2) al acestei dispoziții prevede că pentru infracțiunile de spălare a banilor descrise anterior ca fiind pasibile de pedeapsă este irelevant dacă există sau nu o condamnare anterioară sau simultană pentru activități infracționale subiacente ori dacă se poate stabili în detaliu cine este autorul activității infracționale care a generat bunurile ori alte circumstanțe ale activității infracționale respective. Astfel, această dispoziție pune în aplicare articolul 9 alineatele (5) și (6) din Convenția de la Varșovia asigurând faptul că spălarea banilor este incriminată chiar și atunci când nu există condamnări anterioare sau simultane pentru infracțiunea principală și fără a fi necesar să se stabilească cu exactitate infracțiunea din care au provenit bunurile.

Eurojust și alte părți interesate au indicat faptul că cerința privind stabilirea exactă a infracțiunilor principale reprezintă un obstacol important care poate face deosebit de dificilă combaterea la nivel transfrontalier a spălării banilor. Potrivit Europol, majoritatea autorităților de asigurare a respectării legii trebuie să demonstreze infracțiunea principală. Acestea menționează corelarea fondurilor suspecte cu o anumită infracțiune principală drept cea mai importantă problemă în anchetarea spălării banilor: într-un caz supus mai multor jurisdicții care a beneficiat de sprijinul Europol, țara în care a fost săvârșită infracțiunea principală nu a răspuns cererilor de asistență juridică reciprocă. Toate țările implicate în acest caz au evidențiat faptul că principalul obstacol constă în corelarea fondurilor cu o anumită infracțiune principală.

Chiar și în statele membre în care o condamnare pentru spălare de bani poate fi obținută dovedindu-se doar faptul că banii nu au putut fi obținuți dintr-o sursă legală, de obicei se vor solicita indicii de comitere a infracțiunii pentru a se putea pronunța o condamnare sau confiscarea. Prin urmare, abordarea adoptată în această dispoziție este coerentă cu cerința prevăzută în Convenția de la Varșovia, precum și cu practicile naționale.

În plus, Convenția de la Varșovia prevede că nu ar trebui să fie o problemă urmărirea penală a spălării banilor chiar dacă activitatea infracțională care a generat bunurile a fost comisă într-o altă țară. Alineatul (2) litera (c) din prezenta propunere stabilește că este lipsit de relevanță dacă activitatea infracțională care a generat bunurile a fost efectuată pe teritoriul unui alt stat membru sau al unei țări terțe, lăsând totodată la latitudinea statelor membre aplicarea criteriului dublei incriminări, și anume ca faptele principale să fie incriminate ca infracțiune și în țara în care au fost săvârșite și în statul membru în care se efectuează urmărirea penală a infracțiunii de spălare a banilor în cazul în care faptele principale ar fi fost săvârșite în acest din urmă stat.

În sfârșit, această dispoziție prevede obligația statelor membre de a incrimina autospălarea banilor. Eurojust arată că, întrucât „autospălarea” nu este incriminată în toate jurisdicțiile, unele state membre se pot confrunta cu dificultăți în stabilirea unei infracțiuni pasibile de urmărire penală și în anchetarea și urmărirea fluxurilor de „bani negri”. Alineatul (3) din acest

articol clarifică faptul că obligația de a incrimina autospălarea banilor se limitează la transformare sau transfer și ascundere sau disimulare și nu se aplică în cazul unei simple dețineri sau utilizări. Această abordare ține cont de faptul că, în unele state membre, se consideră că urmărirea penală a unei persoane pentru simpla folosire în scop personal a bunurilor rezultate chiar din infracțiunea pentru care a fost deja judecată încalcă principiul *ne bis in idem*, adică o persoană nu poate fi judecată de două ori pentru același comportament infracțional³⁰. Pe de altă parte, atunci când activitatea de spălare a banilor implică transformare și transfer, precum și ascundere sau disimulare prin intermediul sistemului financiar, aceste activități sunt în mod clar o faptă penală suplimentară, diferită de infracțiunea principală care, în plus, provoacă daune suplimentare sau de natură diferită de cele deja cauzate de infracțiunea principală. Această abordare este în concordanță cu jurisprudența statelor membre³¹.

Articolul 4: Instigarea, complicitatea și tentativa – aceasta este o dispoziție care se aplică infracțiunilor menționate mai sus și prevede obligația statelor membre de a incrimina anumite forme de complicitate, instigare și tentativă în ceea ce privește multe dintre infracțiunile menționate.

Complicitatea la o infracțiune de spălare a banilor poate include o gamă largă de activități care variază de la facilitarea sau furnizarea de consiliere la furnizarea de servicii de asistență pentru comiterea acestor acte.

Această dispoziție asigură alinierea la definițiile din standardele internaționale menționate mai sus.

În plus, pentru a asigura o descurajare eficientă, este necesar să se incrimineze incitarea, pedepsindu-se fapta de a solicita altor persoane să efectueze infracțiunile menționate mai sus.

Articolul 5: Sancțiunile aplicabile persoanelor fizice – această dispoziție se aplică tuturor infracțiunilor și impune statelor membre să aplice sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive.

În plus, această dispoziție stabilește nivelul minim al limitei superioare a sancțiunii. Decizia-cadru 2001/500/JAI stabilește deja un prag minim, de patru ani, pentru limita superioară a pedepsei pentru un anumit tip de spălare a banilor. Prezenta propunere stabilește nivelul minim al limitei superioare a pedepsei tot la patru ani de închisoare, cel puțin în cazurile grave. Definierea pragului minim ține seama totodată de normele existente în statele membre.

Stabilirea unui prag minim al limitei superioare a pedepsei la nivelul UE va facilita cooperarea polițienească și judiciară internațională și va spori efectul disuasiv. Diferite analize au arătat nivelul redus al sancțiunilor/amenziilor și ratele scăzute de urmărire penală³². Deși acest lucru poate avea o serie de motive, inclusiv caracterul limitat al accesului, al capacității sau al resurselor de care dispun autoritățile competente pentru a consulta și a analiza informațiile relevante în cazurile deosebit de complexe, trebuie să se considere că o definiție restrictivă a infracțiunii de spălare a banilor, nivelul redus al sancțiunilor și

³⁰ Rapoarte de evaluare reciprocă ale GAFI și MONEYVAL și rezultatele procesului de consultare cu statele membre.

³¹ *Idem*.

³² Rapoartele de evaluare reciprocă ale GAFI și MONEYVAL.

dificultățile probatorii contribuie la această problemă. În afară de lacunele în materie de asigurare a respectării normelor, această situație creează un risc de „căutare a instanței celei mai favorabile” de către autorii infracțiunilor, adică de către infractorii care desfășoară tranzacții financiare acolo unde consideră că măsurile de combatere a spălării banilor sunt cele mai puțin stricte.

Articolul 6: Circumstanțe agravante – aceasta este o dispoziție care se aplică infracțiunilor de spălare a banilor, astfel cum sunt definite la articolul 3, pentru a se asigura că, în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI a Consiliului³³ sau în cazul în care autorul a abuzat de poziția sa profesională pentru a permite spălarea banilor, acest lucru este considerat o circumstanță agravantă.

Articolul 7: Răspunderea persoanelor juridice – aceasta este o dispoziție care se aplică tuturor infracțiunilor menționate anterior și care prevede obligația statelor membre de a se asigura că persoanelor juridice li se poate antrena răspunderea, fără ca o astfel de răspundere să poată constitui o alternativă la răspunderea persoanelor fizice. Dispoziția este în concordanță cu articolul 10 din Convenția de la Varșovia

și respectă o formulă standard care poate fi regăsită în alte instrumente juridice ale UE și care prevede obligația statelor membre de a se asigura că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru infracțiunile prevăzute la articolele 1-4 și săvârșite în interesul lor de către orice persoană care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice. Nu este necesar ca o astfel de răspundere să fie exclusiv de natură penală.

Articolul 8: Sancțiunile pentru persoanele juridice – această dispoziție se aplică sancțiunilor prevăzute pentru persoanele juridice și respectă o formulă standard care poate fi regăsită în alte instrumente juridice ale UE.

Articolul 9: Competența – această dispoziție se aplică tuturor infracțiunilor menționate mai sus și prevede obligația ca autoritățile judiciare să dispună de competențele necesare pentru începerea cercetărilor privind infracțiunile definite în prezenta directivă, pentru urmărirea penală a autorilor prezumați și pentru aducerea lor în fața justiției.

Articolul 10: Instrumente de investigare – această dispoziție urmărește să asigure că instrumentele de investigare prevăzute în legislația națională pentru cazurile de criminalitate organizată sau alte infracțiuni grave pot fi utilizate și în cazurile de spălare a banilor.

Articolul 11: Înlocuirea anumitor dispoziții din Decizia-cadru 2001/500/JAI – această dispoziție înlocuiește dispozițiile actuale în materie de incriminare a spălării banilor care sunt prevăzute la articolul 1 litera (b) și la articolul 2 din Decizia-cadru 2001/500/JAI pentru statele membre care intră sub incidența prezentei directive.

Dispozițiile referitoare la confiscare incluse la articolul 1 litera (a) și la articolele 3 și 4 din Decizia-cadru 2001/500/JAI au fost înlocuite de Directiva 2014/42/UE.

---

³³ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Spălarea banilor și finanțarea terorismului și a criminalității organizate asociată spălării banilor rămân probleme semnificative la nivelul Uniunii, afectând astfel integritatea, stabilitatea și reputația sectorului financiar și amenințând securitatea internă și piața internă a Uniunii. Pentru a rezolva aceste probleme și pentru a consolida aplicarea Directivei (UE) 2015/849¹, prezenta directivă are ca obiectiv combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor, permițând o mai bună cooperare transfrontalieră între autoritățile competente.
- (2) Măsurile adoptate exclusiv la nivel național sau chiar la nivelul Uniunii, fără luarea în considerare a coordonării și cooperării internaționale, ar produce efecte foarte limitate. Prin urmare, măsurile adoptate de Uniune în domeniul combaterii spălării banilor ar trebui să fie compatibile cu alte acțiuni întreprinse în forurile internaționale și cel puțin la fel de stricte ca acestea.
- (3) Acțiunea Uniunii ar trebui să țină seama în continuare în mod special de recomandările Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI) și de instrumentele altor organisme internaționale active în lupta împotriva spălării banilor și finanțării terorismului. Actele juridice relevante ale Uniunii ar trebui, după caz, să fie aliniate în continuare la standardele internaționale privind combaterea spălării banilor, a finanțării terorismului și a proliferării adoptate de GAFI în februarie 2012 (denumite în continuare „recomandările revizuire ale GAFI”). În calitate de semnatar

---

¹ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

al Convenției Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului (CETS nr. 198), Uniunea ar trebui să transpună cerințele acestei convenții în ordinea sa juridică.

- (4) Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului² stabilește cerințe privind incriminarea spălării banilor. Această decizie-cadru nu este totuși îndeajuns de cuprinzătoare, iar actuala incriminare a spălării banilor nu este suficient de coerentă pentru a combate în mod eficace spălarea banilor în întreaga Uniune, ceea ce duce la lacune în asigurarea respectării legii și la obstacole în calea cooperării dintre autoritățile competente din diferite state membre.
- (5) Definiția activităților infracționale care constituie infracțiuni principale în domeniul spălării banilor trebuie să fie suficient de uniformă în toate statele membre. Statele membre ar trebui să includă o serie de infracțiuni în fiecare dintre categoriile desemnate de către GAFI. În cazul în care unele categorii de infracțiuni, cum ar fi terorismul sau infracțiunile împotriva mediului, sunt prevăzute în dreptul Uniunii, prezenta directivă face trimitere la actele legislative respective. Astfel se asigură faptul că spălarea banilor proveniți din finanțarea terorismului și din traficul cu specii sălbatice se pedepsește în statele membre. În cazurile în care dreptul Uniunii permite statelor membre să prevadă alte sancțiuni decât cele penale, prezenta directivă nu ar trebui să oblige statele membre să stabilească aceste cazuri ca infracțiuni principale în sensul prezentei directive.
- (6) Infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și indirecte ar trebui incluse în definiția activității infracționale, în concordanță cu recomandările revizuite ale GAFI. Întrucât infracțiuni fiscale diferite pot constitui în fiecare stat membru o activitate infracțională care se pedepsește prin intermediul sancțiunilor prevăzute în prezenta directivă, este posibil ca definițiile infracțiunilor fiscale să difere în legislația națională. Cu toate acestea, nu se încearcă nicio armonizare a definițiilor infracțiunilor fiscale în dreptul intern al statelor membre.
- (7) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice activităților de spălare a banilor în ceea ce privește bunurile provenite din săvârșirea unor infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, întrucât aceste bunuri fac obiectul unor norme specifice, astfel cum se prevede în Directiva (UE) 2017/XX³. În conformitate cu articolul 325 alineatul (2) din TFUE, statele membre adoptă aceleași măsuri de combatere a fraudei care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii cu cele pe care le adoptă pentru a combate fraudă care aduce atingere propriilor lor interese financiare.
- (8) În cazul în care activitatea de spălare a banilor nu constă doar în simpla deținere sau utilizare, ci presupune și transferul sau ascunderea și disimularea de bunuri prin intermediul sistemului financiar și duce la daune mai mari decât cele deja cauzate de infracțiunea principală, cum ar fi afectarea integrității sistemului financiar, activitatea respectivă ar trebui sancționată separat. Prin urmare, statele membre ar trebui să se

---

² Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001).

³ Directiva (UE) 2017/XX a Parlamentului European și a Consiliului din x x 2017 privind protecția intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal (JO L x, xx.xx.2017, p. x).

asigure că o astfel de faptă se pedepsește și atunci când este săvârșită de autorul activității infracționale care a generat bunurile respective (așa-numita autospălare a banilor).

- (9) Pentru ca lupta împotriva spălării banilor să fie un instrument eficace de combatere a criminalității organizate, nu ar trebui să fie necesar să se identifice particularitățile infracțiunii care a generat bunurile, cu atât mai puțin să se fie necesară o condamnare prealabilă sau simultană pentru infracțiunea respectivă. Urmărirea penală pentru spălare de bani ar trebui, de asemenea, să nu fie afectată de simplul fapt că infracțiunea principală a fost săvârșită într-un alt stat membru sau într-o țară terță, cu condiția ca aceasta să constituie o infracțiune în statul membru sau țara terță respectivă. Statele membre pot impune ca o condiție prealabilă ca infracțiunea principală să fie o infracțiune și în dreptul lor național dacă faptele ar fi fost săvârșite pe teritoriul lor.
- (10) Prezenta directivă are ca obiectiv incriminarea spălării banilor atunci când aceasta este săvârșită în mod intenționat. Intenția și cunoașterea pot fi deduse din circumstanțe faptice obiective. Întrucât prezenta directivă prevede norme minime, statele membre pot adopta sau menține norme de drept penal mai severe pentru spălarea banilor. Statele membre pot prevedea, de exemplu, că spălarea banilor săvârșită din imprudență sau din neglijență gravă constituie o infracțiune.
- (11) Pentru a împiedica spălarea banilor pe teritoriul Uniunii, statele membre ar trebui să prevadă tipuri și niveluri minime de sancțiuni pentru infracțiunile definite în prezenta directivă. În cazul în care infracțiunea este săvârșită în cadrul unei organizații criminale în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI a Consiliului⁴ sau infractorul a abuzat de poziția sa profesională pentru a permite spălarea banilor, statele membre ar trebui să introducă dispoziții privind circumstanțele agravante în conformitate cu normele aplicabile stabilite de sistemele lor juridice.
- (12) Având în vedere mobilitatea autorilor și a produselor provenite din săvârșirea unor activități infracționale, precum și complexitatea investigațiilor transfrontaliere necesare pentru combaterea spălării banilor, ar trebui ca toate statele membre să își determine competența pentru a le permite autorităților de resort să ancheteze și să urmărească în justiție astfel de activități. Statele membre ar trebui, prin urmare, să se asigure că în competența lor intră și situațiile în care o infracțiune este săvârșită prin mijloace ale tehnologiei informațiilor și comunicațiilor de pe teritoriul lor, indiferent dacă acestea se situează sau nu pe teritoriul lor.
- (13) Prezenta directivă ar trebui să înlocuiască anumite dispoziții ale Deciziei-cadru 2001/500/JAI⁵ pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive.
- (14) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume aplicarea în toate statele membre a unor sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive în cazul spălării banilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere

---

⁴ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

⁵ Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001).

amplarea și efectele prezentei directive, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

- (14) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și Irlanda și-au notificat dorința de a lua parte la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (15) ȘI/SAU
- (16) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din respectivul protocol, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea și la aplicarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.]
- (17) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale. Decizia-cadru 2001/500/JAI⁶ continuă să fie obligatorie pentru Danemarca și să i se aplice acesteia,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1
Obiect și domeniu de aplicare

1. Prezenta directivă stabilește norme minime privind definiția infracțiunilor și sancțiunile în domeniul spălării banilor.
2. Prezenta directivă nu se aplică activităților de spălare a banilor în ceea ce privește bunurile provenite din săvârșirea unor infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, întrucât aceste bunuri fac obiectul unor norme specifice, astfel cum se prevede în Directiva (UE) 2017/XX.

Articolul 2
Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

---

⁶ *Idem.*

(1) „activitate infracțională” înseamnă orice fel de implicare infracțională în săvârșirea următoarelor infracțiuni:

- (a) participarea la un grup infracțional organizat și racketul, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului;
- (b) terorism, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva (UE) 2017/XX⁷;
- (c) traficul de persoane și introducerea ilegală de migranți, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva 2011/36/UE⁸ și în Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului⁹;
- (d) exploatarea sexuală, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva 2011/93/UE¹⁰;
- (e) traficul ilicit de stupefiante și de substanțe psihotrope, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului¹¹;
- (f) traficul ilicit de arme;
- (g) traficul ilicit de bunuri furate și de alte mărfuri;
- (h) corupția, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Convenția privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene¹², precum și în Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului¹³;
- (i) fraudă, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Decizia-cadru 2001/413/JAI a Consiliului¹⁴;
- (j) falsificarea de monedă, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva 2014/62/UE¹⁵;

⁷ Directiva (UE) 2017/XX a Parlamentului European și a Consiliului din X X 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului privind combaterea terorismului (JO x L, xx.xx.2017, p. x).

⁸ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

⁹ Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 1).

¹⁰ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

¹¹ Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO L 335, 11.11.2004, p. 8).

¹² Convenția privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene.

¹³ Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind combaterea corupției în sectorul privat (JO L 192, 31.7.2003, p. 54).

¹⁴ Decizia-cadru a Consiliului din 28 mai 2001 de combatere a fraudei și a falsificării mijloacelor de plată, altele decât numerarul (JO L 149, 2.6.2001, p. 1).

- (k) contrafacerea și pirateria de produse;
  - (l) infracțiunea împotriva mediului, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva 2008/99/CE¹⁶ sau în Directiva 2009/123/CE¹⁷;
  - (m) omorul și vătămarea corporală gravă;
  - (n) răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;
  - (o) jaful sau furtul;
  - (p) contrabanda (inclusiv în ceea ce privește taxele vamale, accizele și impozitele);
  - (q) extorcarea de fonduri;
  - (r) falsul în înscrisuri;
  - (s) pirateria;
  - (t) utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate și manipularea pieței, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva 2014/57/UE¹⁸;
  - (u) criminalitatea informatică, inclusiv oricare dintre infracțiunile prevăzute în Directiva 2013/40/UE¹⁹;
  - (v) toate infracțiunile, inclusiv infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și impozitele indirecte, astfel cum sunt definite în dreptul intern al statelor membre, care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei limită superioară este de cel puțin un an sau, în statele membre în al căror sistem juridic se prevede un prag minim al pedepselor pentru infracțiuni, toate infracțiunile care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei limită inferioară este de cel puțin șase luni;
- (2) „bunuri” înseamnă activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și documentele sau instrumentele juridice sub orice formă, inclusiv cele electronice sau digitale, care atestă dreptul de proprietate sau interese în astfel de active;

---

¹⁵ Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului (JO L 151, 21.5.2014, p. 1).

¹⁶ Directiva 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal (JO L 328, 6.12.2008, p. 28).

¹⁷ Directiva 2009/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de modificare a Directivei 2005/35/CE privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni în caz de încălcare (JO L 280, 27.10.2009, p. 52).

¹⁸ Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (JO L 173, 12.6.2014, p. 179).

¹⁹ Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului (JO L 218, 14.8.2013, p. 8).

- (3) „persoană juridică” înseamnă o entitate care are personalitate juridică în temeiul legislației aplicabile, cu excepția statelor sau a organismelor publice care își exercită prerogativele de putere publică și a organizațiilor internaționale publice.

Articolul 3
Infrațiunile de spălare a banilor

1. Fiecare stat membru se asigură că următoarele fapte constituie o infracțiune care se pedepsește atunci când este săvârșită cu intenție:
  - (a) transformarea sau transferul de bunuri, cunoscând că bunurile provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate, în scopul ascunderii sau disimulării originii ilicite a bunurilor sau al sprijinirii oricărei persoane implicate în comiterea activității respective pentru a se sustrage consecințelor legale ale acțiunii persoanei respective;
  - (b) ascunderea sau disimularea adevăratei naturi, origini, situații, dispuneri, circulației a bunurilor sau a adevăratelor drepturi asupra bunurilor ori a adevăratului proprietar al acestora, cunoscând că bunurile provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate;
  - (c) dobândirea, deținerea sau utilizarea de bunuri, cunoscând, la data primirii lor, că acestea provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate.
2. Pentru ca o infracțiune menționată la alineatul (1) să se pedepsească, nu este necesar:
  - (a) să existe o condamnare prealabilă sau simultană pentru activitatea infracțională care a generat bunurile;
  - (b) să se stabilească identitatea autorului activității infracționale care a generat bunurile sau alte circumstanțe legate de activitatea infracțională respectivă;
  - (c) să se stabilească faptul că activitatea infracțională care a generat bunurile a fost efectuată pe teritoriul unui alt stat membru sau al unei țări terțe, atunci când faptele relevante constituie o infracțiune în temeiul dreptului național al statului membru sau al țării terțe în care a fost comisă fapta și ar constitui o infracțiune în temeiul dreptului național al statului membru de executare sau de punere în aplicare a prezentului articol dacă ar fi fost săvârșită pe teritoriul acestuia din urmă.
3. Infrațiunile menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) se aplică și persoanelor care au comis activitatea infracțională din care au provenit bunurile sau au participat la aceasta.

Articolul 4
Instigare, complicitatea și tentativa

Fiecare stat membru se asigură că instigarea, complicitatea și tentativa de a comite o infracțiune menționată la articolul 3 se pedepsesc.

Articolul 5
Sancțiunile aplicabile persoanelor fizice

1. Fiecare stat membru se asigură că faptele menționate la articolele 3 și 4 se pedepsesc cu sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive.
2. Fiecare stat membru se asigură că limita superioară a pedepsei cu închisoarea în cazul infracțiunilor menționate la articolul 3 este de cel puțin patru ani, cel puțin în cazurile grave.

Articolul 6
Circumstanțe agravante

Statele membre se asigură că următoarele circumstanțe sunt considerate circumstanțe agravante, în ceea ce privește infracțiunile menționate la articolele 3 și 4, atunci când:

- (a) infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI²⁰ sau
- (b) autorul infracțiunii are o relație contractuală și o responsabilitate față de o entitate obligată sau este o entitate obligată în sensul articolului 2 din Directiva (UE) 2015/849 și a săvârșit infracțiunea în exercitarea activităților sale profesionale.

Articolul 7
Răspunderea persoanelor juridice

1. Fiecare stat membru se asigură că poate fi antrenată răspunderea persoanelor juridice pentru oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 3 și 4, săvârșite în beneficiul lor de către o persoană care acționează fie individual, fie ca membru al unui organ al persoanei juridice și care deține o poziție de conducere în cadrul acesteia, pe baza:
  - (a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice respective;
  - (b) prerogativei de a lua decizii în numele persoanei juridice sau
  - (c) prerogativei de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.
2. Statele membre se asigură că poate fi antrenată răspunderea persoanelor juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvârșirea oricărei infracțiuni menționate la articolele 3 și 4 în beneficiul acelei persoane juridice de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

---

²⁰ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

3. Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude inițierea unor proceduri penale împotriva persoanelor fizice care instigă la comiterea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 ori sunt autori sau complici la oricare dintre aceste infracțiuni.

Articolul 8

Sancțiunile pentru persoanele juridice

Fiecare stat membru se asigură că orice persoană juridică căreia i s-a antrenat răspunderea în temeiul articolului 6 este pasibilă de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau nepenale și eventual alte sancțiuni, precum:

- (1) excluderea persoanei juridice respective de la dreptul de a beneficia de prestații sau ajutoare publice;
- (2) măsuri de interdicere temporară sau permanentă a exercitării unei activități comerciale de către persoana juridică respectivă;
- (3) plasarea persoanei juridice respective sub control judiciar;
- (4) dizolvarea judiciară;
- (5) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Articolul 9

Competența

1. Fiecare stat membru își stabilește competența în privința infracțiunilor prevăzute la articolele 3 și 4, în următoarele cazuri:
  - (a) infracțiunea este săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său;
  - (b) autorul infracțiunii este un cetățean al său.
2. Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4, care au fost săvârșite în afara teritoriului său, în cazul în care:
  - (a) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul său;
  - (b) infracțiunea este săvârșită în beneficiul unei persoane juridice având sediul pe teritoriul său.

Articolul 10

Instrumente de investigare

Fiecare stat membru se asigură că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4 au acces la instrumente eficiente de investigare, cum ar fi cele utilizate pentru combaterea criminalității organizate sau pentru alte infracțiuni grave.

Articolul 11
Înlocuirea anumitor dispoziții ale Deciziei-cadru 2001/500/JAI

1. Prezenta directivă înlocuiește articolul 1 litera (b) și articolul 2 din Decizia-cadru 2001/500/JAI în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre respective cu privire la termenul de transpunere a deciziei-cadru în legislația internă.
2. Pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, trimerile la Decizia-cadru 2001/500/JAI se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 12
Transpunere

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până cel târziu la [24 de luni de la adoptare]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 13
Raportare

În termen de [24 de luni de la termenul de punere în aplicare a prezentei directive], Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a gradului în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive.

Articolul 14
Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 15
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*